

Бѣше ме много страхъ да не би да замръкнѣ самъ изъ гората и да станѣ жертва на дивитѣ зѣброве. По едно врѣме дочухъ издалеко страшни гърмежи. Азъ скочихъ и се отправихъ къмъ гласътъ. Цѣли два часа се лутахъ изъ гората до като излѣза на единъ върхъ (*Бузлуджа*). Колко се зарадвахъ, когато видѣхъ, че сръщнитѣ върхове бѣхъ прѣпълнени съ хора! Да ли войска бѣше, или народъ, неможахъ да распозная. Азъ се унѣтихъ къмъ тѣхъ. Тукъ-тамъ, най-сетнѣ стигнахъ при тѣхъ. Следъ дълго скитание, намѣрихъ леливи. „Гдѣ е майка ти?“ бѣше първата дума на леля. Вий вече се сѣщате какво съмъ ѝ отговорилъ.

Татя го нѣмаше. Леля търси и распитва, но го не намѣри. Бѣше се мръкнѣло. Балкана бѣше пълненъ съ мѣже, жени и дѣца. Имаше и войска (руси), но тя бѣше малко. На всѣка крачка изъ гората бѣхъ свѣтнали огньове. На около тѣхъ имаше хора. А на югъ отъ планината, цѣлото поле отъ Шипка до Казанлъкъ бѣше почърняло отъ Сюлюманъ —пашовата войска. Шипка още горѣше, а Казанлъкъ бѣше обтѣналъ въ димъ и прахъ. Каква страшна картина прѣдставлявахъ тѣ сега!

На другия день бѣхме въ Габрово. Тамъ ни наричахъ — „*Бѣжанци*“. И наистина бѣхме бѣжанци. Оставихме кѣщитѣ, покѣщнината и всичкия имотъ и избѣгахме. Въ Габрово ни приехъ едни добри хора. Тамъ леля се залови да имъ работи, а мене оставихъ въ диогеня за слуга. Така прѣкарахме два мѣсеца.